

Kapky - Zagorová, Hana

Kapky rosy, kapky deště.

Kapky potu, kapky krve.

To je láska.

Říkej dnes a zítra ještě.

Ještě slůvko sté a prvé.

To je láska.

Slůvko někdy bezbranné

a tonoucí jak pápěříčko holubí, co vítr svál.

A jindy slunce tekoucí,

kdy smích a pláč jsou naruby a blázen král.

Kapky nebe, kapky Země.

Kapky světla, kapky bláta.

To je láska.

Vzejde ze mě, vzejde z tebe. Jednou zlá a jindy svatá.

To je láska.

Je jak tříška pod kůží, bez konce poušť

a spánek zmáhající stráž - je z výšky pád.

A jindy krásně žhavá spoušť,

kdy v sobě štěstím umíráš

a toužíš dát.

Láskou se v máji svléká něžná kůra z bříz.

Láska jak míza stéká.

Řekni, řekni kdys,

kdys prvně pil tu révu se solí

a měl jsi strach,

že láska zabolí tě po kapkách.

Kapky blaha, kapky vůní.

Kapky v troskách padlých tvrzí.

To je láska.

V blátě nahá, bosá v trní,

v očích sladkou závrať hrůzy.

Nosí láska.

Chodí v džínách odřených, neptá se let

a na zdech kreslí dvojí stín a dvojí tvář.

Když přijde, skoupí celý svět.

A každý velký sen a čin, i déšť, i zář.

Láskou se slůvka letmá básní stávají.

Láskou k nám hvězdy ve tmách

v kapkách stékají.

A jako tón chce strunou znovu znít,

tak člověk touží, jako že chce žít,

kapky lásky pít.

Kapky lásky pít.

Kapky lásky pít.